

Пред иконом Светог Саве

Дечак је дубоко удахнуо, прекрстио је трипут и клекао у положај молитве.

Пред њима је стајала велика, предивно осликана икона Светог Саве. Било је касно јануарско вече и све је утихнуло. Није било никога, осим дечака у времешном, сеоском манастиру. Дечак се присећао времена, када је са својом баком долазио у манастир током дугих летњих врућина и како му је бака причала о Светом Сави док су седели поред студеног извора у хладу. Ова сећања на преминулу баку су му натерала сузе на очи. Заклопио је очи и сав жалостан, изговарао је речи неке старе српске молитве, коју га је научила бака. Молио се Богу и Светоме Сави, надајући се да ће му то помоћи да излечи свој бол у срцу. Изненада је осетио да га неко грли и говори му да ће све проћи. Био је то свети монах, Сава. Тужни дечак му је испричао о свом губитку и о томе како му је сада тешко. Сава га је нежно помиловао по коси и објаснио му, како га бака није напустила, и да је она још увек са њим. Дечакове сузе и туга су нестале и претвориле се у блистави осмех. Дечак је пољубио просетитеља у руку и захвалио се за помоћ. - Са ким разговараш?, упитала је зачуђена монахиња, која је видела дечака самог. Осврнуо се око себе и видео да више нема никога. Монахиња му се насмешила када јој је испричао шта се догодило. Стара монахиња га је испратила до капије манастира и снажно загрлила.

Био је ово само један пример када је Свети Сава помогао оном, који у њега чврсто верује. Туга, бол и све лоше ствари, просто нестају испред чудесне иконе најомиљенијег српског свеца и просветитеља, који се, и после толико векова, моли Богу за сав људски род, и о којем никад неће престати да се пишу приче.

Сара Пунгул VI₂